Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

4 mai 2016*

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Articolul 4 alineatul (3) TUE — Articolul 288 TFUE — Directiva 2000/60/CE — Politica Uniunii în domeniul apei — Articolul 4 alineatul (1) — Prevenirea deteriorării stării corpurilor de apă de suprafață — Articolul 4 alineatul (7) — Derogare de la interdicția deteriorării — Interes public major — Autorizație pentru construirea unei hidrocentrale pe râul Schwarze Sulm (Austria) — Deteriorarea stării apelor”

În cauza C-346/14,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă la 18 iulie 2014,

Comisia Europeană, reprezentată de domnii E. Manhaeve, C. Hermes și G. Wilms, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Republicii Austria, reprezentată de C. Pesendorfer, în calitate de agent,

pârâtă,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de Z. Petzl și de J. Vláčil, în calitate de agenți,

intervenientă,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, domnii F. Biltgen, E. Levits, doamna M. Berger și domnul S. Rodin (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 septembrie 2015,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții să constate că, prin aplicarea incorectă a dispozițiilor articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 193) coroborat cu articolul 4 alineatul (7) din această directivă, Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care decurg din dispozițiile articolului 4 alineatul (3) TUE coroborat cu articolul 288 TFUE.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

2 Considerentele (11), (19), (25), (26) și (32) ale Directivei 2000/60 au următorul cuprins:

„(11) În conformitate cu articolul 174 din [Tratatul FUE], politica comunitară referitoare la mediu trebuie să contribuie la îndeplinirea obiectivelor de conservare, protecție și îmbunătățire a calității mediului, precum și de utilizare prudentă și rațională a resurselor naturale și trebuie să fie bazată pe principiile precauției și prevenirii și pe principiul corectării, cu prioritate la sursă, a daunelor aduse mediului, precum și pe baza principiului «poluatorul plătește».

[…]

(19) Prezenta directivă urmărește să asigure menținerea și îmbunătățirea mediului acvatic al Comunității. Acest obiectiv este în principal legat de calitatea apelor respective. Controlul cantității este un alt element suplimentar pentru asigurarea unei bune calități a apei, fiind în consecință necesară stabilirea de măsuri referitoare la cantitate care să servească și obiectivului asigurării unei bune calități.

[…]

(25) Se impune elaborarea de definiții comune pentru starea apei din punctul de vedere al calității și, dacă este relevant pentru protecția mediului, din punctul de vedere al cantității. Obiectivele ecologice trebuie stabilite astfel încât să se asigure obținerea unei stări bune a apelor de suprafață și a apelor subterane în întreaga Comunitate și să se evite deteriorarea stării apelor la nivel comunitar.

(26) Statele membre trebuie să urmărească atingerea cel puțin a obiectivului referitor la o stare bună a apelor, prin definirea și punerea în aplicare a măsurilor necesare în cadrul programelor de măsuri integrate, luând în considerare cerințele comunitare existente. Dacă există deja o stare bună a apelor, aceasta trebuie menținută. În cazul apelor subterane, pe lângă cerințele referitoare la o stare bună, trebuie identificată și inversată orice tendință de creștere semnificativă și durabilă a concentrației oricărui poluant.

[…]

(32) Pot exista motive pentru exceptarea de la cerința de a preveni continuarea deteriorării sau de a obține o stare bună în condiții specifice, dacă nerespectarea acestei cerințe este rezultatul unor împrejurări neprevăzute sau excepționale, în special inundații sau perioade de secetă sau, din motive de interes public superior, al unor noi modificări în ceea ce privește caracteristicile fizice

ale unui corp de apă de suprafață sau al unor modificări ale nivelurilor acviferelor subterane, cu condiția adoptării tuturor măsurilor realizabile necesare atenuării impactului negativ asupra stării acviferului respectiv.”

3 Articolul 4 din Directiva 2000/60, intitulat „Obiective de mediu”, prevede la alineatul 1 litera (a):

„(1) La punerea în aplicare a programelor de măsuri prevăzute în planul de gestionare a districtului hidrografic:

(a) în ceea ce privește apele de suprafață
   (i) statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea stării tuturor corpurilor de apă de suprafață, sub rezerva aplicării alineatelor (6) și (7) și fără a aduce atingere alineatului (8);
   (ii) statele membre protejează, îmbunătățesc și refac toate corpurile de apă de suprafață, sub rezerva aplicării punctul (iii) în ceea ce privește corpurile de apă artificiale și corpurile de apă puternic modificate cu scopul de a obține o stare bună a apelor de suprafață în termen de cel mult 15 ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive, în conformitate cu dispozițiile prevăzute în anexa V, sub rezerva aplicării prelungirilor determinate în conformitate cu alineatul (4) și a aplicării alineatelor (5), (6) și (7), fără a aduce atingere alineatului (8);
   (iii) statele membre protejează și îmbunătățesc toate corpurile de apă artificiale și corpurile de apă puternic modificate cu scopul de a obține un potențial ecologic bun și o stare chimică bună pentru apele de suprafață în termen de cel mult 15 ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive, în conformitate cu dispozițiile prevăzute în anexa V, sub rezerva aplicării prelungirilor determinate în conformitate cu alineatul (4) și a aplicării alineatelor (5), (6) și (7), fără a aduce atingere alineatului (8);
   (iv) statele membre pun în aplicare măsurile necesare în temeiul articolului 16 alineatul (1) și alineatul (8) cu scopul de a reduce treptat poluarea cu substanțe prioritare și de a stopa sau elimina treptat emisiile, evacuările și pierderile de substanțe periculoase prioritare,

fără a aduce atingere acordurilor internaționale corespunzătoare menționate la articolul 1 pentru părțile în cauză.”

4 Articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60 are următorul cuprins:

„Statele membre nu încalcă dispozițiile prezentei directive în cazul în care:

— nu reușesc să obțină o stare bună a apelor subterane, o stare ecologică bună sau, acolo unde este cazul, un potențial ecologic bun sau nu reușesc să prevină deteriorarea stării unui corp de apă de suprafață sau subterană ca urmare a unor noi modificări ale caracteristicilor fizice ale corpului de apă de suprafață sau a schimbării nivelului corpurilor de apă subterană sau

— nu reușesc să prevină deteriorarea stării unui corp de apă de la foarte bună la bună, ca urmare a desfășurării unor noi activități de dezvoltare umană durabilă

și sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) sunt luate toate măsurile practice pentru a atenua impactul negativ asupra stării corpului de apă;

(b) motivele pentru modificările sau schimbările respective sunt indicate și motivate explicit în planul de gestionare a districtului hidrografic, solicitat în temeiul articolului 13, iar obiectivele sunt revizuite la fiecare șase ani;

(c) motivele care stau la baza acestor modificări sau schimbări sunt de interes public major și/sau beneficiile pe care realizarea obiectivelor enunțate la alineatul (1) le aduce mediului și societății sunt mai mici decât beneficiile noilor modificări sau schimbări pentru sănătatea umană, menținerea securității umane sau pentru dezvoltarea durabilă și

(d) din motive de fezabilitate tehnică sau de costuri disproporționate, obiectivele benefice urmărite prin modificările sau schimbările aduse corpului de apă nu pot fi realizate prin alte mijloace care să constituie o opțiune mult mai bună din punct de vedere ecologic."

5 Potrivit articolului 13 din Directivă, intitulat „Planurile de gestionare a districtelor hidrografice":

„(1) Statele membre se asigură că, pentru fiecare district hidrografic aflat în întregime pe teritoriul său, se elaborează un plan de gestionare.

[…]

(6) Planurile de gestionare a districtului hidrografic sunt publicate în termen de cel mult nouă ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

(7) Planurile de gestionare a districtului hidrografic sunt revizuite și actualizate în termen de cel mult 15 ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive și, ulterior, la fiecare șase ani."

Dreptul austriac

6 Articolul 21 din Wasserrechtsgesetz (Legea privind apa), în varianta aplicabilă în speță (denumită în continuare „WRG"), are următorul cuprins:

„(1) Dacă se constată, după acordarea autorizației, în special ținându-se seama de rezultatele inventarului [articolul 55 litera (d)], că, în ciuda îndeplinirii condițiilor și regulilor prevăzute în decizia de autorizare sau în alte dispoziții, interesul public (articolul 105) nu este suficient protejat, autoritatea trebuie, sub rezerva articolului 52 alineatul (2) a doua teză, să impună alte condiții sau condițiile necesare, conform stadiului tehnicii [articolul 12a], pentru a atinge această protecție, să fixeze obiective de adaptare și să solicite prezentarea documentelor relevante ale proiectului privind adaptarea, să limiteze, temporar sau pe termen lung, tipul și amploarea utilizării apei sau să interzică, temporar sau pe termen lung, utilizarea apei.

(2) Autoritatea trebuie să acorde termene rezonabile pentru a permite executarea somațiilor prevăzute la alineatul (1), precum și planificarea măsurilor de adaptare necesare și prezentarea documentelor aferente proiectului; în ceea ce privește conținutul necesar al documentelor privind proiectul, se aplică articolul 103. Aceste termene trebuie prelungite dacă persoana care se obligă dovedește că este imposibilă respectarea termenului, independent de voința sa. O cerere de prelungire formulată în timp util suspendă termenul. Dacă termenul expiră fără rezultat, articolul 27 alineatul (4) se aplică *mutatis mutandis*.

(3) Autoritatea nu poate să impună măsuri în sensul alineatului (1) dacă aceste măsuri sunt disproporționate. În acest cadru, se aplică principiile următoare:

(a) sarcinile legate de realizarea acestor măsuri nu trebuie să fie disproporționate față de efectul dorit, tipul, cantitatea și periculozitatea efectelor și atingerilor cauzate de utilizarea apei, precum și durata utilizării, rentabilitatea și particularitatea tehnică a utilizării apei trebuind să fie luate în considerare;

(b) în cazul încălcării drepturilor existente, se va alege mijlocul cel mai puțin riguros, în funcție de scopul urmărit;

(c) se pot impune în mod succesiv diferite intervenții.

[…]

(4) În prezența unui plan de restaurare autorizat (articolul 92) sau a unui plan de restaurare (articolul 33d), măsurile prevăzute la alineatul (1) nu pot depăși acest plan sau program.

(5) Alineatele (1)-(4) se aplică *mutatis mutandis* celorlalte instalații și autorizații în sensul dispozițiilor prezentei legi federale."

Procedura precontencioasă

7 Prin decizia din 24 mai 2007, Landeshauptmann der Steiermark (guvernatorul din Stiria, Austria) a autorizat construirea unei centrale hidroelectrice pe râul Schwarze Sulm, aflat pe teritoriul Austriei (denumită în continuare „decizia din 2007").

8 În cursul lunii octombrie 2007, Comisia a adresat o scrisoare de punere în întârziere Republicii Austria, prin care atrăgea atenția acesteia din urmă asupra incompatibilității proiectului vizat de decizia din 2007 (denumit în continuare „proiectul contestat") cu articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60. Potrivit Comisiei, guvernatorul din Stiria a adoptat această decizie fără a examina în prealabil dacă deteriorarea de la „foarte bună" la „bună" a stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm care urma să fie cauzată de punerea în aplicare a deciziei menționate răspundea interesului public major în sensul articolului 4 alineatul (7) litera (c) din această directivă.

9 În cursul lunii ianuarie 2008, Republica Austria a explicat, ca răspuns la această scrisoare de punere în întârziere, că o derogare de la interdicția deteriorării, prevăzută la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60, era justificată de interesul public major de a utiliza mai mult surse regenerabile de energie, precum energia hidroelectrică.

10 În cursul anului 2009, Republica Austria a publicat, conform articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2000/60, planul de gestionare a districtului hidrografic privind bazinul hidrografic care face obiectul proiectului contestat (denumit în continuare „planul din 2009"). Potrivit acestui plan, a cărui adoptare a fost precedată de o consultare publică corespunzătoare, conform articolului 14 din această directivă, starea corpului de apă de suprafață al acestui râu a fost calificată „foarte bună".

11 În cursul lunii ianuarie 2010, Comisia a închis procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor după ce a fost informată de Republica Austria că decizia din 2007 fusese retrasă de Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (Ministerul Federal al Agriculturii, Silviculturii, Mediului și Gestionării Apei, Austria) ca urmare a unei acțiuni în contencios administrativ introduse de wasserwirtschaftliches Planungsorgan (organism de planificare a gestionării apei, Austria).

12 În cursul lunii martie 2012, Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională, Austria) a stabilit că dreptul la acțiune al organismului de planificare a gestionării apei nu era conform cu Constituția. În consecință, Republica Austria a considerat că decizia ministerială de retragere a deciziei din 2007 a rămas fără obiect, că această decizie a redevenit valabilă și că nu mai putea fi atacată în fața unei instanțe naționale.

13 În cursul lunii noiembrie 2012, Republica Austria și-a declarat intenția de a iniția o procedură de reexaminare a deciziei din 2007 în sensul articolului 21a din WRG și, în acest cadru, de a evalua starea corpului de apă de suprafață care face obiectul proiectului contestat, în scopul de a adapta autorizația inițială la stadiul tehnicii, precizând totodată că primele rezultate ale acestei evaluări nu pot fi așteptate înainte de începutul anului 2014.

14 La cererea Comisiei, Republica Austria a explicat în cursul lunii decembrie 2012 că, în pofida acestei proceduri de reexaminare, construirea centralei hidroelectrice ar putea începe în cel mai scurt timp pe baza autorizației eliberate prin decizia din 2007.

15 La 26 aprilie 2013, Comisia a adresat Republicii Austria o scrisoare de punere în întârziere, în care reproșa acesteia din urmă că a încălcat articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2000/60 și că a aplicat în mod greșit derogarea de la interdicția deteriorării prevăzută la articolul 4 alineatul (7) din această directivă, în ceea ce privește proiectul de „centrală electrică Schwarze Sulm – Tranșa A a lucrărilor de construcție”.

16 La 15 iulie 2013, Republica Austria a răspuns Comisiei că procedura de reexaminare era încă în curs de desfășurare și că rezultatele erau așteptate la începutul lunii septembrie 2013. Aceasta a explicat de asemenea că va ține cont, în cadrul acestei proceduri, de „liniile directoare naționale pentru evaluarea unei utilizări durabile a energiei hidroelectrice”.

17 La 19 noiembrie 2013, Republica Austria a adresat Comisiei observațiile sale suplimentare prin care a informat-o despre adoptarea, de către guvernatorul din Stiria, la 4 septembrie 2013, a unei decizii de confirmare a deciziei din 2007 (denumită în continuare „decizia din 2013”).

18 Din dosarul prezentat Curții rezultă totuși că, pentru a adopta decizia din 2013, guvernatorul din Stiria s-a întemeiat pe faptul că starea apei de suprafață a râului Schwarze Sulm trebuia să fie calificată, chiar înainte de punerea în aplicare a proiectului contestat, ca „bună” și nu „foarte bună”, și că, din cauza acestei declasări, acest proiect putea fi pus în aplicare fără a fi necesară o derogare de la interdicția deteriorării în sensul articolului 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60.

19 La 9 octombrie 2013, Ministerul Federal al Agriculturii, Silviculturii, Mediului și Gestionării Apei a introdus o acțiune în fața Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), având ca obiect anularea deciziei din 2013. Această acțiune, încă pendinte la data pronunțării prezentei hotărâri, neavând efect suspensiv, promotorul proiectului contestat a putut să continue construirea centralei hidroelectrice.

20 La 21 noiembrie 2013, Comisia a adresat Republicii Austria un aviz motivat în care reitera criticile anterioare. La 21 ianuarie 2014, acest stat membru a răspuns că decizia din 2007 era, din punctul său de vedere, conformă cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2000/60.

21 Întrucât nu a fost satisfăcută de răspunsurile furnizate de Republica Austria, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune.

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale și de prezentarea de noi probe

22 După prezentarea concluziilor avocatului general, Comisia a formulat, la 30 noiembrie 2015, o cerere de redeschidere a fazei orale a procedurii, precum și o cerere de depunere a unor probe noi, în temeiul articolului 83 și, respectiv, al articolului 128 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, și a prezentat acesteia din urmă proiectul „Planul național de gestionare a apelor 2015”, publicat la 21 ianuarie 2015 de Ministerul Federal al Agriculturii, Silviculturii, Mediului și Gestionării Apei.

23 Trebuie mai întâi să se constate că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca părțile să depună observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Ordonanța din 4 februarie 2000, Emesa Sugar, C-17/98, EU:C:2000:69, punctul 2, și Hotărârea din 6 septembrie 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, punctul 29).

24 Apoi, în ceea ce privește redeschiderea procedurii orale, trebuie amintit că, din oficiu, la propunerea avocatului general sau la cererea părților, Curtea poate dispune redeschiderea procedurii orale, conform articolului 83 din Regulamentul de procedură, în cazul în care consideră că nu este suficient lămurită sau că trebuie să soluționeze cauza pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2009, Comisia/Austria, C-205/06, EU:C:2009:118, punctul 13, și Hotărârea din 6 septembrie 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, punctul 30).

25 În sfârșit, în ceea ce privește depunerea de probe după închiderea fazei scrise a procedurii conform articolului 128 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, această dispoziție prevede că partea care dorește să depună astfel de probe indică motivele care au determinat întârzierea cu care s-au prezentat aceste elemente și că președintele, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate acorda celeilalte părți un termen pentru a-și exprima poziția cu privire la aceste elemente de probă.

26 În speță, întrucât Curtea consideră că este lămurită suficient pentru a se pronunța și nu trebuie să soluționeze cauza pe baza unor argumente sau probe noi care nu au fost dezbătute de părți, nu este necesar să se admită cererile Comisiei.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

27 Comisia reproșează, în esență, Republicii Austria că nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatele (1) și (7) din Directiva 2000/60, autorizând construirea unei centrale hidroelectrice pe râul Schwarze Sulm.

28 Astfel, Comisia consideră că decizia din 2007 încalcă obligația pe care articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/60 o impune statelor membre, de a pune în aplicare măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea stării tuturor corpurilor de apă de suprafață.

29 În această privință, Comisia susține că această obligație se impunea guvernatorului din Stiria la data la care a adoptat această decizie, deși publicarea planurilor de gestionare a districtului hidrografic nu devenise obligatorie în temeiul articolului 13 alineatul (6) din Directiva 2000/60 decât începând cu 22 decembrie 2009.

30 Comisia își justifică poziția declarând că, în lumina dispozițiilor coroborate ale articolului 4 alineatul (3) TUE și ale articolului 288 TFUE, statele membre trebuiau să se abțină între 22 decembrie 2000, data intrării în vigoare a Directivei 2000/60, și 22 decembrie 2009, data expirării termenului prevăzut la articolul 13 alineatul (6) din această directivă pentru publicarea planurilor de gestionare, de la adoptarea unor dispoziții de natură să compromită în mod grav realizarea rezultatului impus la articolul 4 din directiva menționată. Astfel, dispozițiile acestui articol trebuiau să fie deja respectate în timpul acestei perioade.

31 Or, potrivit Comisiei, proiectul contestat este de natură să cauzeze o degradare a stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm, cu încălcarea interdicției de deteriorare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2000/60. Astfel, în timp ce decizia din 2007 a evaluat această stare ca

„foarte bună”, acest proiect ar determina declasarea stării ca „bună” și ar antrena, în consecință, deteriorarea sa. În această privință, Comisia consideră că, în vederea stabilirii existenței unei astfel de deteriorări, nu se poate ține seama de faptul că guvernatorul din Stiria, prin decizia din 2013, a evaluat în cele din urmă aceeași stare ca fiind „bună”, în măsura în care această decizie nu a fost adoptată cu respectarea cerințelor procedurale prevăzute la articolele 13 și 14 din această directivă. Astfel, nu trebuie să se considere că, în pofida declasării stării apelor efectuate prin această din urmă decizie, starea apei nu se va degrada din cauza respectivului proiect.

32 În aceste condiții, Comisia consideră că decizia din 2007 care a autorizat proiectul contestat nu putea fi legală decât dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60 privind autorizarea unei derogări de la interdicția deteriorării. Or, Comisia arată că Republica Austria nici nu a examinat în mod corespunzător dacă această derogare putea fi pusă în aplicare în mod valabil și, în orice caz, nici nu a motivat suficient recurgerea la o astfel de derogare.

33 Comisia subliniază în această privință că Republica Austria ar fi trebuit să țină seama de faptul că capacitatea centralei hidroelectrice care face obiectul deciziei din 2007 va fi „neglijabilă” în raport cu producția regională și națională de energie hidroelectrică. Or, acest stat membru nici nu a efectuat investigații cu privire la eventuale locații alternative, nici nu a luat în considerare alte surse regenerabile de energie, contrar cerințelor prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60. Prin urmare, deteriorarea stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm la care va duce proiectul contestat nu poate fi justificată în temeiul acestei dispoziții.

34 Republica Austria consideră că prezenta acțiune este inadmisibilă în măsura în care, pe de o parte, nu este suficient de clară și precisă, mai ales în ceea ce privește motivul prin care se invocă pretinsa încălcare a obligațiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (3) TUE coroborat cu articolul 288 TFUE și, pe de altă parte, Comisia are doar competența de a examina dacă autoritățile naționale au aplicat în mod corect obligațiile procedurale prevăzute de Directiva 2000/60 și nu poate controla aprecierea făcută de aceste autorități privind temeinicia unui proiect particular și evaluarea comparativă a intereselor efectuată de respectivele autorități în temeiul articolului 4 alineatul (7) din această directivă.

35 În subsidiar, pe fond, Republica Austria admite că, începând cu 2007, nu era autorizată să adopte măsuri generale sau speciale de natură să compromită în mod grav realizarea obiectivelor impuse prin Directiva 2000/60.

36 Cu toate acestea, potrivit Republicii Austria, decizia din 2007 putea să autorizeze în mod valabil, fără a încălca aceste obiective, un proiect de centrală hidroelectrică care să ducă, eventual, la o deteriorare a stării corpului de apă de suprafață, din moment ce condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din această directivă erau îndeplinite.

37 Republica Austria subliniază în această privință că decizia din 2007 a fost adoptată în urma unei proceduri în care a fost analizată și apreciată din punct de vedere juridic o luare de poziție de ansamblu privind existența unui interes public major legat de proiectul contestat, ținându-se seama în mod concret de obiectivele Directivei 2000/60 și de efectele acestui proiect asupra particularităților regionale și locale. În această privință, Republica Austria subliniază că a ținut cont de un studiu efectuat de Institut für Elektrizitätswirtschaft und Energieinnovation (Institutul pentru Administrarea Electricității și Inovării în Materie de Energie, Austria) al Technische Universität Graz (Universitatea Tehnică din Graz, Austria), care prezintă obiectivele și dezavantajele proiectului menționat, precum și impactul acestuia asupra mediului.

38 Republica Austria arată că, contrar a ceea ce susține Comisia, autoritatea competentă nu s-a întemeiat pe principiul conform căruia producerea de energie hidroelectrică răspunde mereu unui interes public major și constituie o excepție generală de la obiectivele Directivei 2000/60, ci a examinat în ansamblul lor semnificația regională concretă și impactul local al construirii unei centrale hidroelectrice pe râul Schwarze Sulm.

39 În cele din urmă, Republica Austria susține că guvernatorul din Stiria dispunea, la data adoptării deciziei din 2007, pentru evaluarea comparativă a intereselor pe care a efectuat-o potrivit dispozițiilor Directivei 2000/60, de o marjă de apreciere adecvată, dat fiind că autorizarea unui proiect de centrală hidroelectrică reprezintă o decizie complexă care conține elemente de previziune.

Aprecierea Curții

Cu privire la admisibilitate

40 Republica Austria consideră, în esență, pe de o parte, că prezenta acțiune nu este suficient de clară și precisă, în sensul articolului 120 litera (c) din Regulamentul de procedură, în special în ceea ce privește motivul întemeiat pe pretinsa încălcare a obligațiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (3) TUE coroborat cu articolul 288 TFUE. Pe de altă parte, aceasta consideră că acțiunea ar trebui declarată inadmisibilă în măsura în care Comisia nu ar fi competentă pentru a aprecia temeinicia unui proiect particular și evaluarea comparativă a intereselor în discuție efectuată de autoritățile naționale competente.

41 Aceste două excepții de inadmisibilitate trebuie respinse.

42 Astfel, cu privire la prima excepție de inadmisibilitate, din cerere rezultă în mod clar că Comisia reproșează Republicii Austria că nu s-a abținut, între 22 decembrie 2000, data intrării în vigoare a Directivei 2000/60, și 22 decembrie 2009, data expirării termenului prevăzut la articolul 13 alineatul (6) din această directivă pentru publicarea planurilor de gestionare, să adopte dispoziții de natură să compromită în mod grav atingerea rezultatului prevăzut la articolul 4 din directiva menționată. Astfel, după cum avocatul general a arătat la punctul 30 din concluzii, Comisia se referă în mod expres, la punctele 25 și 26 din cererea introductivă, la Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții (C-43/10, EU:C:2012:560) privind fluviul Acheloos, în care Curtea a constatat că, încă dinainte de intrarea în vigoare a acestei dispoziții, statele membre trebuiau să se abțină, în temeiul articolului 4 alineatul (3) TUE coroborat cu articolul 288 TFUE, să compromită în mod grav obiectivele stabilite prin aceasta.

43 Cu privire la a doua excepție de inadmisibilitate, trebuie subliniat că, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 32 din concluzii, aspectul privind măsura în care dispozițiile Directivei 2000/60 conferă autorităților naționale competente o marjă de apreciere în evaluarea comparativă a intereselor în discuție și dacă această marjă a fost depășită nu privește admisibilitatea acțiunii, ci temeinicia sa.

44 Prin urmare, acțiunea este admisibilă.

Cu privire la fond

45 Comisia reproșează, în esență, Republicii Austria că a autorizat, prin decizia din 2007, proiectul contestat, în timp ce, potrivit aceleiași decizii, acest proiect urma să ducă la deteriorarea stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm de la „foarte bună” la „bună”, situație interzisă de articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2000/60 și care nu poate fi acoperită de derogarea de la interdicția deteriorării prevăzută la articolul 4 alineatul (7) litera (c) din această directivă.

46 Cu titlu introductiv, astfel cum se arată la punctul 18 din prezenta hotărâre, trebuie remarcat că clasificarea stării apelor râului Schwarze Sulm dinainte de punerea în aplicare a proiectului contestat, după cum s-a stabilit prin decizia din 2007, a fost revizuită prin decizia din 2013. Așadar, prin această din urmă decizie, guvernatorul din Stiria a declasat acest nivel de la „foarte bună” la „bună”, astfel încât, prin prisma deciziei menționate, proiectul contestat nu ar mai duce la o deteriorare a acestei stări a apelor de la „foarte bună” la „bună”.

47 Cu toate acestea, trebuie să se considere că decizia din 2013 nu face obiectul prezentei acțiuni. Astfel, pe de o parte, dacă Comisia consideră că, pentru a determina dacă proiectul contestat va duce la deteriorarea stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm, nu se poate ține seama, în speță, de decizia din 2013 și de declasarea acestei stări pe care a operat-o respectiva decizie, această instituție nu a contestat, în cadrul acestei acțiuni, aprecierea temeiniciei deciziei menționate și nici nu a inclus respectiva decizie în concluziile cererii sale introductive. Pe de altă parte, nici Republica Austria nu a invocat decizia din 2013 în fața Curții, pentru a contesta existența unei astfel de deteriorări și pentru a susține, astfel, că, prin adoptarea acestei decizii intervenite înainte de expirarea termenului prevăzut în avizul motivat, a pus capăt pretinsei neîndepliniri a obligațiilor. Prin urmare, aceasta nu contestă că, în scopul prezentei acțiuni, trebuie să se țină cont de starea apelor râului Schwarze Sulm, așa cum a fost evaluată în decizia din 2007, dar consideră că proiectul nu contravine articolului 4 din Directiva 2000/60 în măsura în care deteriorarea stării apelor pe care o cauzează este justificată în temeiul articolului 4 alineatului (7) din această directivă.

48 În aceste condiții, trebuie să se țină seama, în scopul prezentei acțiuni, numai de clasificarea stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm stabilită prin decizia din 2007 și să nu se ia în considerare decizia din 2013.

49 Pentru a aprecia compatibilitatea deciziei din 2007 cu dispozițiile Directivei 2000/60, trebuie să se amintească faptul că obligațiile prevăzute la articolul 4 din această directivă nu sunt aplicabile ca atare decât începând cu 22 decembrie 2009, data expirării termenului acordat statelor membre, în temeiul articolului 13 alineatul (6) din această directivă, pentru publicarea planurilor de gestionare a districtului hidrografic (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-43/10, EU:C:2012:560, punctele 51-56).

50 Cu toate acestea, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cursul termenului de transpunere a unei directive, statele membre destinatare ale acesteia trebuie să se abțină de la adoptarea unor dispoziții de natură să compromită în mod grav realizarea rezultatului impus prin această directivă. O astfel de obligație de abținere care vizează toate autoritățile naționale trebuie înțeleasă în sensul că se referă la adoptarea oricărei măsuri, generale și specifice, care poate avea un astfel de efect negativ (Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-43/10, EU:C:2012:560, punctul 57 și jurisprudența citată).

51 Prin urmare, dacă proiectul contestat nu intra sub incidența articolului 4 din Directiva 2000/60 la data la care decizia din 2007 a fost adoptată, Republica Austria era totuși obligată, chiar înainte de data de expirare a termenului acordat, în temeiul articolului 13 alineatul (6) din această directivă, statelor membre pentru publicarea planurilor de gestionare a districtului hidrografic, să se abțină de la adoptarea unor dispoziții de natură să compromită în mod grav realizarea obiectivului prevăzut la respectivul articol 4 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-43/10, EU:C:2012:560, punctul 60).

52 Astfel, în scopul examinării prezentei acțiuni, trebuie să se analizeze dacă proiectul contestat este de natură să cauzeze o deteriorare a stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm și, în cazul unui răspuns afirmativ, să se cerceteze dacă o astfel de deteriorare poate fi acoperită de derogarea de la interdicția deteriorării prevăzută la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60.

– Cu privire la deteriorarea râului Schwarze Sulm

53 Este necesar să se arate că considerentul (25) al Directivei 2000/60 prevede că trebuie stabilite obiective ecologice astfel încât să se asigure obținerea unei stări bune a apelor de suprafață și a apelor subterane în întreaga Uniune Europeană și să se evite deteriorarea stării apelor la nivelul Uniunii. În plus, din modul de redactare a articolului 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din această directivă, care prevede că „statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea stării tuturor corpurilor de apă de suprafață”, rezultă că adoptarea unor astfel de măsuri de către statele membre este obligatorie. În această privință, o autorizare a unui proiect particular, precum cel vizat de decizia din 2007, trebuie să fie înțeleasă ca fiind o astfel de punere în aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctele 31, 32 și 35).

54 Astfel, Curtea a considerat că articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2000/60 nu se limitează să prevadă, potrivit unei formulări programatice, simple obiective de planificare a gestionării, ci produce efecte obligatorii, după ce starea ecologică a corpului de apă în cauză a fost stabilită, în fiecare etapă a procedurii prevăzute de această directivă (Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 43).

55 În această privință, regimul derogărilor prevăzut la articolul 4 alineatul (7) din această directivă constituie un element care confirmă interpretarea potrivit căreia prevenirea deteriorării stării corpurilor de apă prezintă un caracter obligatoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 44).

56 În plus, trebuie subliniat că structura categoriilor de derogări prevăzute de această dispoziție permite să se considere că articolul 4 din această directivă nu conține numai obligații de principiu, ci privește de asemenea și proiecte particulare. Astfel, motivele de derogare se aplică în special când nerespectarea obiectivelor articolului 4 apare ca urmare a unor noi modificări ale proprietăților fizice ale corpului de apă de suprafață și din aceasta rezultă efecte negative sau ca urmare a unor noi activități de dezvoltare umană durabilă. Or, această situație poate interveni ca urmare a unor noi autorizări de proiecte. Astfel, este imposibil să se prevadă separat un proiect și punerea în aplicare a unor planuri de gestionare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 47).

57 În consecință, aceste proiecte particulare intră sub incidența obligației de a preveni deteriorarea stării corpurilor de apă, prevăzută la articolul 4 din Directiva 2000/60.

58 Această stare se determină potrivit unor indici de calitate ecologică repartizați pentru fiecare categorie de apă de suprafață în cinci clase prin intermediul unei valori limită a elementelor de calitate biologică ce indică limita dintre aceste clase diferite, și anume „foarte bună”, „bună”, „medie”, „mediocră” și „slabă” (Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 57).

59 În această privință, Curtea a precizat că trebuie să se considere că există o deteriorare a stării unui corp de apă de suprafață, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/60, de îndată ce starea a cel puțin unuia dintre elementele de calitate, în sensul anexei V la directiva menționată, se degradează cu o clasă, chiar dacă această degradare nu se traduce printr-o degradare de clasificare, în ansamblul său, a corpului de apă de suprafață. Cu toate acestea, în cazul în care elementul de calitate în cauză, în sensul anexei menționate, figurează deja în clasa cea mai joasă, orice degradare a acestui element constituie o deteriorare a stării unui corp de apă de suprafață (Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 69).

60 În speță, din dosarul prezentat Curții reiese că lucrările necesare construirii centralei hidroelectrice care face obiectul proiectului contestat vor afecta cursul râului Schwarze Sulm pe o lungime de 8 km. Pentru a determina starea ecologică a acestui râu, în sensul Directivei 2000/60, un raport de expertiză efectuat de Institut für Bodenkultur (Institutul de Agronomie din Viena, Austria) a concluzionat, în cursul anului 2006, că starea corpului de apă de suprafață al râului menționat era „foarte bună” și că acest proiect trebuia respins din cauza faptului că ar fi urmat să cauzeze deteriorarea acestei stări. Clasificarea stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm ca „foarte bună” se întemeia pe rezultatul final al unor planificări întinse pe o perioadă determinată, care au dus, potrivit articolului 13 din Directiva 2000/60, la elaborarea planului din 2009.

61 De altfel, în răspunsul său la prima punere în întârziere, Republica Austria nu a contestat că punerea în aplicare a proiectului contestat ar duce la o deteriorare a stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm, ci s-a prevalat de derogarea de la interdicția deteriorării, prevăzută la articolul 4 alineatul (7) litera (c) din Directiva 2000/60, arătând că un interes public major impunea să se recurgă mai mult la sursele regenerabile de energie, precum energia hidroelectrică.

62 În sfârșit, așa cum arată Republica Austria la punctul 20 din memoriul său în apărare, în decizia din 2007, pagina 192 și următoarele, guvernatorul din Stiria a recunoscut el însuși că proiectul cauza o „degradare cel puțin parțială a apei de suprafață”, „menținerea nivelului «foarte bună» în sectorul parțial vizat OK 8026600” fiind de interes public și că „[în] corpul de apă «superior» OK 8026600, într-un sector de aproximativ 8 km, una dintre stările menționate la articolul 30 bis din Legea privind apa” este vizat de o degradare de un nivel, și anume de la «foarte bine» la «bine»”.

63 În aceste condiții, se pare că proiectul contestat este susceptibil să ducă la o deteriorare a stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm, așa cum s-a evaluat prin decizia din 2007.

– Cu privire la derogarea de la interdicția deteriorării prevăzută la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60

64 Trebuie amintit că, cu excepția cazului în care se acordă o derogare, trebuie evitată orice deteriorare a stării unui corp de apă de suprafață. Astfel, obligația de a preveni o astfel de deteriorare rămâne valabilă la fiecare etapă de punere în aplicare a Directivei 2000/60 și este aplicabilă oricărui tip, precum și oricărui corp de apă de suprafață pentru care s-a adoptat un plan de gestionare. Statul membru în cauză are, în consecință, obligația de a refuza autorizarea unui proiect în cazul în care acesta este de natură să deterioreze starea corpului de apă în discuție sau să compromită obținerea unei stări bune a corpurilor de apă de suprafață, cu excepția cazului în care se consideră că proiectul respectiv intră sub incidența unei derogări în temeiul articolului 4 alineatul (7) din această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 50).

65 Astfel, Curtea a statuat că, dacă un proiect poate cauza efecte negative pentru apă precum cele prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din directiva menționată, acesta poate fi autorizat dacă sunt îndeplinite cel puțin condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (7) literele (a)-(d) din aceeași directivă (Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-43/10, EU:C:2012:560, punctele 67 și 69).

66 În speță, pentru a determina dacă decizia din 2007 a fost adoptată cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60, trebuie să se analizeze, mai întâi, dacă au fost luate toate măsurile practice pentru a atenua impactul negativ al proiectului contestat asupra stării corpului de apă în cauză, în al doilea rând, dacă motivele aflate la baza acestui proiect erau indicate și motivate explicit, în al treilea rând, dacă proiectul menționat servea unui interes public major și/sau dacă beneficiile pentru mediu și societate legate de realizarea obiectivelor enunțate la articolul 4 alineatul (1) din această directivă sunt inferioare beneficiilor pentru sănătatea umană, menținerea

securității persoanelor sau dezvoltarea durabilă care ar rezulta din punerea în aplicare a acestui proiect și, în al patrulea rând, dacă obiectivele benefice urmărite nu pot fi realizate, din motive de fezabilitate tehnică sau de costuri disproporționate, prin mijloace care ar constitui o opțiune mult mai bună din punct de vedere ecologic (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-43/10, EU:C:2012:560, punctul 67).

67 Pentru a pretinde că proiectul contestat este conform cu cerințele prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60, Republica Austria subliniază că construirea unei centrale hidroelectrice pe Schwarze Sulm are drept obiectiv dezvoltarea energiilor regenerabile. Cu toate acestea, Comisia consideră, în esență, că, prin invocarea unui astfel de argument, Republica Austria se limitează să arate că producerea de energie regenerabilă răspunde, în general, unui interes public major, fără a specifica dacă proiectul contestat trebuia să beneficieze de derogarea de la principiul interdicției deteriorării.

68 În această privință, trebuie să se arate de la bun început că, contrar celor susținute de Comisie, a doua condiție dintre cele arătate la punctul 66 din prezenta hotărâre este în mod clar îndeplinită în speță, decizia din 2007 expunând în mod detaliat motivele proiectului contestat, impactul acestuia asupra mediului și pretinsele avantaje ale acestui proiect.

69 În continuare, trebuie subliniat că construirea unei centrale hidroelectrice, precum cea care face obiectul proiectului contestat, poate efectiv să prezinte un interes public major.

70 În această privință, statelor membre trebuie să li se recunoască o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă un proiect particular prezintă un asemenea interes. Astfel, Directiva 2000/60, care a fost adoptată în temeiul articolului 175 alineatul (1) CE [devenit articolul 192 alineatul (1) TFUE], definește principii comune și un cadru global de acțiune pentru protecția apelor și asigură coordonarea, integrarea și, pe termen lung, dezvoltarea principiilor generale și structurilor care să permită protecția și utilizarea viabilă din punct de vedere ecologic a apei în Uniune. Aceste principii și acest cadru trebuie să fie dezvoltate ulterior de statele membre prin adoptarea unor măsuri speciale. Astfel, această directivă nu vizează o armonizare completă a normelor statelor membre în domeniul apei (Hotărârea din 30 noiembrie 2006, Comisia/Luxemburg, C-32/05, EU:C:2006:749, punctul 41, Hotărârea din 11 septembrie 2014, Comisia/Germania, C-525/12, EU:C:2014:2202, punctul 50, și Hotărârea din 1 iulie 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 34).

71 Or, în cadrul acestei marje de apreciere, Republica Austria a putut considera în mod întemeiat că proiectul contestat, care urmărea promovarea producerii de energie regenerabilă prin energie hidroelectrică, este de interes public major.

72 Astfel, articolul 194 alineatul (1) TFUE prevede că, în contextul instituirii și al funcționării pieței interne și din perspectiva necesității de a conserva și a îmbunătăți mediul, politica Uniunii în domeniul energiei urmărește, în spiritul solidarității dintre statele membre, să asigure funcționarea pieței energiei, siguranța aprovizionării cu energie în Uniune, să promoveze eficacitatea energetică și economisirea de energie, precum și dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile și interconectarea rețelelor energetice (Hotărârea din 6 septembrie 2012, Parlamentul/Consiliul, C-490/10, EU:C:2012:525, punctul 65).

73 În plus, promovarea surselor regenerabile de energie, care este o prioritate importantă a Uniunii, se justifică în special prin faptul că exploatarea acestor surse de energie contribuie la protecția mediului și la dezvoltarea durabilă și că poate contribui la siguranța și la diversificarea aprovizionării cu energie și poate accelera atingerea obiectivelor Protocolului de la Kyoto, anexat la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (Hotărârea din 26 septembrie 2013, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias și alții, C-195/12, EU:C:2013:598, punctul 56).

74 În sfârșit, trebuie subliniat că, în speță, autoritățile naționale au evaluat comparativ beneficiile preconizate ale proiectului contestat și deteriorarea care s-ar cauza corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm. Pe baza acestei evaluări comparative, ele au putut considera că acest proiect s-ar afla la baza unui beneficiu pentru dezvoltarea durabilă, că toate măsurile practice au fost luate pentru a atenua impactul negativ al proiectului menționat asupra stării acestui corp de apă de suprafață și că obiectivele urmărite prin acest proiect nu puteau fi realizate, din motive de fezabilitate tehnică sau de costuri disproporționate, prin mijloace care ar fi constituit o opțiune mult mai bună din punct de vedere ecologic.

75 În această privință, astfel cum s-a arătat la punctul 37 din prezenta hotărâre, din dosarul prezentat Curții reiese că, pentru a adopta decizia din 2007, guvernatorul din Stiria s-a întemeiat în special pe un studiu efectuat de Institutul pentru Administrarea Electricității și Inovării în Materie de Energie, care îi fusese transmis de solicitanții autorizației de construcție a centralei hidroelectrice.

76 Desigur, autorii acestui studiu au amintit că revenea autorității competente sarcina de a efectua o evaluare comparativă a intereselor în cauză, în special între beneficiile preconizate ale proiectului contestat și impactul acestuia asupra stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm.

77 Cu toate acestea, după ce a amintit că studiul menționat „stabile[a] într-un mod comprehensibil și convingător că energia hidroelectrică, în general, și [proiectul contestat], în special, răspunde[au] unui interes public major și [erau] de o mare importanță pentru dezvoltarea durabilă (a regiunii), guvernatorul din Stiria a subliniat el însuși că autorii acestui studiu „[prezentau] în detaliu bilanțul energetic bun al proiectului, datorită înălțimii mari a căderii de apă pe o distanță relativ scurtă, precum și aspectele economice ale proiectului pentru economia locală”, „că contribuția pozitivă a proiectului la reducerea ritmului încălzirii climatice prin substituirea producerii de energie fosilă emițătoare de CO_2 [era] prezentată într-un mod convingător” și că studiul „[scotea] de asemenea în evidență faptul că obiectivele utile [ale proiectului] nu [puteau] tocmai să fie atinse prin alte mijloace care să constituie o mai bună opțiune ecologică”. În plus, reiese de asemenea din dosarul prezentat Curții că au fost prevăzute măsuri practice pentru a atenua impactul negativ al proiectului contestat asupra stării corpului de apă în cauză, în special pentru a limita atingerile aduse de acest proiect migrației piscicole, prin instituirea unei asistențe la aceste migrații.

78 Astfel, decizia din 2007 concluziona cu privire la acest studiu următoarele:

„Avantajele regionale și transregionale ale [proiectului contestat] pentru mediu, pentru climat și pentru economie, care au fost scoase în evidență într-un mod convingător într-un raport, se opun efectului negativ [al acestui] proiect (care este mai curând slab în comparație cu alte efecte negative posibile) asupra stărilor menționate la articolul 30 bis din [WRG]. Dat fiind că prin [respectivul] proiect o energie nepoluantă poate fi pusă la dispoziție într-o cantitate importantă, autoritatea decidentă trebuie să identifice în această măsură un interes public important pentru dezvoltarea energiei durabile.

După ce a evaluat comparativ prezentele circumstanțe ale cauzei cu privire la care trebuie să se decidă, autoritatea ajunge la concluzia potrivit căreia interesele publice privind construirea centralei hidroelectrice «Schwarze Sulm» sunt net superioare atingerilor constatate aduse obiectivelor de mediu enumerate la articolul 30 și următoarele, precum și la articolele 104 și 104 bis din [WRG]”.

79 În continuare, planul din 2009 a integrat, conform articolului 4 alineatul (7) litera (b) din Directiva 2000/60, o analiză a beneficiilor preconizate ale proiectului contestat, și anume o producție de energie hidroelectrică reprezentând 2 la mie din producția regională și 0,4 la mie din producția națională.

80 Astfel, contrar celor susținute de Comisie, guvernatorul din Stiria a analizat proiectul contestat în ansamblul său, inclusiv impactul direct și indirect al acestuia asupra obiectivelor Directivei 2000/60 și a evaluat comparativ avantajele acestui proiect și efectele negative ale acestuia asupra stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm. În particular, în cadrul acestei analize, el a ținut seama

de faptul că acest râu prezenta o calitate ecologică foarte importantă, dar a considerat că, având în vedere diferitele avantaje preconizate ale proiectului menționat, interesul public aferent acestuia era net superior atingerilor aduse obiectivului de nedeteriorare urmărit de această directivă. Prin urmare, acesta nu s-a limitat să invoce într-un mod abstract interesul public major pe care îl prezintă producerea de energie regenerabilă, ci s-a întemeiat pe o analiză științifică detaliată și specifică acestui proiect, înainte de a concluziona că erau îndeplinite condițiile unei derogări de la interdicția deteriorării.

81 Rezultă din cele de mai sus că guvernatorul din Stiria, care s-a pronunțat pe baza unui studiu al institutului care era de natură să îi furnizeze informații pertinente privind consecințele proiectului contestat, a ținut seama de ansamblul condițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60 și a considerat în mod întemeiat că acestea erau îndeplinite.

82 Pentru a contesta pe fond aprecierea pe care a efectuat-o guvernatorul din Stiria, Comisia susține, în particular, că energia hidroelectrică nu este decât o sursă regenerabilă de energie printre alte surse și că energia produsă de centrala hidroelectrică vizată de proiectul contestat are doar un impact marginal asupra aprovizionării cu energie electrică atât la nivel regional, cât și la nivel național. Cu toate acestea, în absența unor motive specifice invocate de Comisie care să permită, de exemplu, să se stabilească de ce studiul menționat la punctul 75 din prezenta hotărâre, ale cărui concluzii au fost încorporate în decizia din 2007, este incomplet sau eronat, din cauza unei analize insuficiente a impactului ecologic al acestui proiect asupra stării corpului de apă de suprafață al râului Schwarze Sulm sau a lipsei de fiabilitate care ar afecta previziunile privind producția hidroelectrică și, în lipsa unor elemente de comparație care să permită calificarea producției electrice proiectate ca fiind slabă în raport cu dimensiunea proiectului menționat, trebuie să se constate că Comisia nu a demonstrat neîndeplinirea obligațiilor invocată.

83 Rezultă din tot ceea ce precedă că acțiunea Comisiei trebuie respinsă ca neîntemeiată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

84 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Austria a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături